

Sepec, prišedši do znamenja, ponižno sname klobuček z glave, poklekne ter moli, moli ponižno in goreče, da bi se Bog vendar usmilil vboge sirote. Ko molitev konča, strga iz venca ovenelo cvetko in jo zatakne v svoji priprostosti za klobuk poleg velicega kokotovega peresa, ter koraka dalje.

Vse one žalostne misli in skrbi mu izginejo in v duhu že vidi pred seboj samega sebe, kako vodi iskre konjiče.

Ne bom dejal, veselile so ga tudi krave, ovce, sploh vsa žival, a konji, lepi, brzi, iskri konjički, to je bila Sepčeva največja želja.

»Hm, strije ima konje, to dobro vem, le če me bo hotel vsprejeti za manjšega hlapčka. Jednega hlapca ima že, saj ga poznam tistega dolzega Klemenca, ki je včasih vozaril hlode mimo naše hiše, a pri taki veliki hiši, kakor je neki strijčeva, me že kam vtaknejo. Da bi le prišel do kruha, naj delam že to ali to; seveda konj bi se najbolj razveselil.«

Tako računa Šepec celo pot.

Zimski pevci.

(Obraz iz prirode. — Piše Stánon.)

(Dalje.)

Nič ne dé, če nam jo je popihal palček. Glej tu gori na krivenčasti veji starega borovca predstavlja se nam drug zimski pevec. Bolj moder gospod je. Morebiti je ponosen na svojo dragocenejšo suknjico, katera je na glavi, po prsih in po trebuhu lepo živo rumena, zgoraj pa rjava in črno progasta. Toda ne smemo ga prehitro obsojati! Vprašajmo ga rajše lepo in dostojno,

»Str, str, str«, nam odgovarja. Nekoliko neroden je revček v svojem vedenju in cvrčanju, zato ni čuda, da še svojega imena ne zná popolnoma izgovoriti. No, nam je vstreženo. Njegovo dobro voljo vidimo, sami pa tudi nismo tako maloumni, da bi ne znali iz prvega zloga uginiti njegovega imena. Saj vendar vsakdo pozna rumenega strnada, tembolj, ker je naš vsakdanji gost pred skednjem in na dvorišču.

Strnad je z vrabcem v rodu; zato ni čudno, da večkrat v njegovi družbi brska v senenem prahu, na podu ali v smeteh na gnojišču. Malo večji je vendar od drznega lahkoživca. Kljun je sicer v korenu debel, kakor vrabčev, a spredaj se zóži, gornja čeljust se ujema v dolenjo širjo in ima na nebcu rožen robček, da lažje lušči semena.

Strnad ljubi svojo domovino in ne pozna veselja selitve. Vedro južno nebo in toplo solnce ga ne izvabi v jeseni na jug. Rajše hoče doma nekoliko bolj stradati in prezebat, nego v ptujini živeti pri polni mizi. Dobrotni Bog ga preskrbi tudi v hudi zimi, čeprav mu včasih v mrazu huda prede. V

največjih nadlogah prileti k človeškim stanovališčem ter oprezuje okoli skednjev, kozolcev in hiš, kjer ga doleti vedno kaka drobtina. Milosrčni ljudje mu radi potresajo nekoliko zrnja na sneg, za kar jih domoljubni zimski pevec odškoduje s svojo priprosto pesmico.

Strnad je nenavadno miren ptič. Celo uro sedi na krivenčasti veji in ponavlja po dolgih presledkih svoj: »str, str, str«. Nobena reč ga ne gane, da bi se ozrl, še za tenke, nežne glasove, ki se glasé v njegovi bližini v vrhovih visokih jelk in smrek, se ne zmeni. Pustimo ga v miru na borovcu; kadar pa pride k nam na dvorišče, mu hočemo postreči, zdaj pa poglejmo rajše tja v goste smreke, od koder prihajajo tihi zvoki: »zi-zi-zi«.

Glej jih no, malih razposajenčkov! Dva, štiri, pet . . . vse polno jih je po vejah. Tako majhni so in vendar se nič ne zmenijo za mráz in sneg. Prav nič niso mirni, kakor živo srebro se smučejo med vejami, obešajo se nanje z nogami in s kljunčki, nagajajo si podeč se od drevesa do drevesa in prijazno ščebečejo.

To so kraljički. Gledé na velikost so zelo podobni palčkom. Zato jih ljudje večkrat ne razločujejo in mešajo imeni.

Kraljiček je še manjši od palčka in je torej najmanjši evropski ptiček. V vsej svoji velikosti s perjem, kožo, kostmi in mesom tehta pet gramov. Z znamko petih krajcerjev se dajo torej poslati v navadnem pismu trije kraljički.

Ime kraljiček zasluži naš ptiček po vsej pravici. Veliko večji ptiči, kateri bi lažje prenašali zimski mráz in glad, odleté na zimo v južne kraje, kjer živé v izobilju in nasladnosti. A naš kraljiček je možak. Junaško prenaša vse težave in nadloge in nikoli mu ne poide potrpljenje in dobra volja.

Dostojno in primerno svoji časti nosi kraljiček na glavi rumeno kronicó, ob straneh črno obrobljeno, katero more po volji privzdigovati. Kraljevi plašč je zgoraj rumeno zelenkast, spodaj jasno pepelast. Okoli očij je črn, nad očmi mu gré siva proga. Kljunček je tenak in raven, nosnice so zarasle s perjem, pri začetku kljuna pa ima precej dolge brke.

Kraljički se držé vedno v večjih družbah jelovih gozdov, kjer preletavajo dan na dan določen oddelek gozda. Neka posebna ljubezen jih veže na iglasto drevje, le v hudi zimi se pripodé v družbi s senicami na naše vrte, kjer prav marljivo pokončujejo metulje, mešičke in drugo jednako zalego. Tudi na dvorišče pridejo, kjer brez boječnosti sledé svojim veselim igram po orehovih vejah. Kličejo se z nežnim »zi-zi-zi«. Ob lepih zimskih dneh pa zakrožijo kako kratko pesmico, ki se sme imenovati krasna.

Gnezdo, katero je zelo podobno palčkovemu, si dela kraljiček na košatih smrekah in jelkah; najrajše ga stavi med rogovile. Jajca so drobna ko grah in tenko lupinasta.

